

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

a detektivní
kancelář

Albatros

Valentýnka a detektivní kancelář

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Valentýnka a detektivní kancelář – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

a detektivní
kancelář

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka a detektivní kancelář

ILUSTROVALA IVONA KNECHTOVÁ

ALBATROS

Illustrations © Ivona Knechtlová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-00-06819-0

ISBN e-knihy 978-80-00-06851-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06852-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06850-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Valentýnka má dvě malá trápení

Čas pádil kupředu. Blížila se polovina srpna a Valentýnčina rodina se pomalu chystala na dovolenou. Mamin-ka, tatínek, babička, teta Helena a strýc Aleš, Valentýnka a její pes Hugo měli odjet na řecký ostrov Korfu. Kdykoli se všichni sešli na terase bílé vily, o ničem jiném nemluvili. Jenom Valentýnka poněkud zasmušile mlčela. Ne že by se do Řecka netěšila, ale ještě na něco čekala a ještě něco chtěla uskutečnit.

Tahle holčička si totiž ráda vymýšlela hry. Sotva ji nějaká nová hra napadla, hned to sdělila svým nejlepším kamarádům – Jonášovi, Pěťovi a Zuzce. O letních prázdninách si děti hrály na cestovní kancelář a na veterinární ordinaci. Taky vyráběly úžasné šumivé koule s překvapením. Anebo hledaly poklad. Hlavně Valentýnka chtěla najít něco vzácného a tehdy Jonáš řekl, že je někdy až moc umanutá. Ale nakonec parta vykopala na kraji slunečnicového pole vzácný meč.

O hledání pokladu kamarádi vyprávěli v rozhlase. Valentýnka dokonce zaspívala několik vlastních písniček, které doprovodila hrou na klávesy. Dalším hostem pořadu byla sympatická holčička Anička Válová. Ta si zase psala deník a četla z něj ukázky. Děti se hned po vysílání skamarádily a holčičky si slíbily, že si napíší dopis.

A to byl právě jeden z důvodů, proč Valentýnka občas vypadala posmutněle. Před pěti dny poslala Aničce dlouhé psaní, v němž důvěrně prosila o radu. Doslova napsala:

... Trochu se stydím, ale chci se tězeptat, jinom lebe, pretože nikomu jinému bych se to neodvážila prozradit. Viš, ja' vám, se mám i některé špatné vlastnosti. Ale ráda se zlepším. Myslíš si, se je špatné být umanutá? Je to dobre, nebo špatné?

Ovšem odpověď dosud nepřišla.

Druhý problém byl složitější. Valentýnka chtěla před odjezdem k moři vymyslet pátou prázdninovou hru. Jenže žádná ji nenapadala a do odjezdu zbývaly necelé tři dny.

Dívka se v letním ránu procházela po zahradě a hořce uvažovala: Jestli na žádnou hru nepřijdu a jestli mi ani Anička neodepíše, všechno se mi pokazí a budu v Řecku nešťastná. Ach jo, aspoň že můj Hugoušek jede s námi.

Valentýnka se zahleděla na psa, který vesele dováděl s motýly. Jak mu slušelo, když se opálil. Hugo byl peruánský naháč, neměl srst a v zimě barva jeho kůže připomínala spíš narůžovělou zízalu. Což si jeho majitelka kupodivu přiznala. Naštěstí v létě slunce zbarvilo naháče do krásné tmavě hnědé barvy.

Vždyť Hugo bude na Korfu úplně černý, pomyslela si udiveně Valentýnka. A tu zaslechla otevřeným oknem, jak

tatínek nahlas předčítá. Jistě zase četl babičce nějaký novinový článek. Holčička zpozorněla a uslyšela slova zloději ukradli.

Ale co ukradli...?

Valentýnku to náhle ohromně zajímalo. Snad si přála zapomenout na svá malá trápení. Ať už to bylo jakkoliv, holčička přiběhla do obývacího pokoje. Přitom vůbec netušila, že právě tenhle článek jí vnukne nápad na novou hru.

O čem Valentýnčin tatínek četl v novinách a tři nejslavnější detektivové

Holčička si tiše přisedla k babičce a tatínek ukrytý za rozevřenými novinami pokračoval: „Nový případ, který se stal v kostele svatého Vavřince, je pobuřující nejen sa-

motnou krádeží, ale i naprostou neúctou a vandalstvím. Před obrazem svatého Vavřince byly uřezány čtyři sošky andělů. A my se opět ptáme: Kdy už policie zasáhne? Kdy se přestaneme bát o naše umělecké klenoty v kostelích? Najde policie alespoň zloděje, který vykradl tento vesnický kostel?“

Tatínek dočetl a babička si rozhořčeně povzdechla: „Kdybych ty zloděje chytla, dala bych je zavřít na doživotí. To je přece hrůza. Když někdo vykrade banku, vezme si peníze. Ale v kostele se ničí. Co tam asi zůstalo po těch andělcích? Čtyři podstavce? Kus ulomeného křídla?“

„Nezapomeň, že vinu mají i ti, kteří si ukradené sošky odkoupí,“ zdůraznil tatínek. „Někdy mezi ně patří majitelé různých sbírek.“